

Primavera difícil

NO SÉ SI ÉS UNA IMPRESSIÓ COL·LECTIVA O PERSONAL. TINC, PERÒ, LA SENSACIÓ D'UNA PRIMAVERA DIFÍCIL. EN EL BENENTÈS QUE FA MOLTS ANYS QUE CREC EN EL LLIBRE-POEMA D'ELIOT, 'THE WASTE LAND' (1922) I SÉ QUE L'ABRIL ÉS UN MES MOLT CRUEL...

MARTA
PESSARRODONA

Mirant el món, sembla –a Occident i a Orient– com si els avions que no queien, o rarament, es decidissin a caure, fins i tot els militars. Els volcans dorments es desvetlessin. Els corruptes es multipliquessin. Els milionaris també creixessin de forma exponencial i fossin capaços de comprar, a Nova York, una tela de Picasso per l'astronòmica xifra de 179 milions de dòlars. Per adobar-ho ha mort gent de tanta vàlua com Günther Grass i a les eleccions polítiques ha guanyat amb folgada majoria el qui –segons les enquestes prèvies: declivi i caiguda de la demoscòpia– podia fins i tot perdre, com ha estat el cas del britànic David Cameron i el rèquiem d'un altre, el laborista Edward Miliband. I la Mediterrània és més la mar morta que mai. I això són tan sols uns quants exemples agafats a l'atzar.

Per una altra banda, hi ha coses immutables, força sarcàstiques. Assad fa el que li dóna la gana a Síria, com és el seu costum, i ningú piula o piula tan poc que ni se sent. Putin exhibeix el seu poder armamentístic, això sí, tan sols acompanyat pels dictadors que en el món són. Sort que “allà a London”, que diu el cuplet, un nét de Churchill ens ha recordat que el seu avi, a qui pràcticament no va conèixer, ploraria llàgrimes d'alegria davant una Europa unida que, per cert, potser el nou Govern britànic desunirà.

També, per sorpresa nostra, “Spain is different”, que va inventar Manuel Fraga Iribarne. Davant del *soufflée* desinflat de noves formacions polítiques, que hauran servit per enlairar d'altres formacions noves que, potser, són més del mateix i acabaran unint-se a les existents. I, ja se sap, més val boig conegut que savi per conèixer, pensaran molts. Per tant, davant de la diferència hispànica i sense pessimisme, que a ningú li resulti rar

que alguna *bàrbara* guanyi ni cap *comtessa* regni com a plena Edat Mitjana, en importants ciutats del Regne d'Espanya.

Mirant el panorama i el meu propi compte corrent, penso que tot plegat és molt carnerià, de Josep Carner, i que “s'arna el dolor com un vestit”. Qui diu dolor, diu crisi econòmica. No sé si ha estat com “la primavera ha venido / nadie sabe cómo ha sido”, de Machado, però tot d'una ja no patim la crisi, ja podem gastar tant com els grecs, una contradicció en els termes, és clar. Cal dir, però, que aquesta decisió, la de decidir que la crisi econòmica ha acabat, tan sols l'hem adoptada els usuaris. Les retallades administratives de tota mena, continuen. Recordant que ningú augmentava els pagaments perquè les coses anaven bé, ja podem suposar que les diferències augmentaran i faran florir milionaris i, també, empreses amb èxit, que s'agafaran a les retallades prèvies sense cap escrípol.

Per tot plegat em quedo amb el Picasso al qual m'he referit, mentre ploro una

llàgrima o més pel silesi Günther Grass (1927-2015), un narrador/artista plàstic de complicada cronologia. Nascut a la polonesa Gdansk (Danzig per als alemanys de l'època del seu naixement) i mort a la ciutat de Lübeck, on va néixer Thomas Mann, mort a Zuric. Dades que, per si no ho sabéssim, ens parlen de la complexitat d'aquella Europa que Winston Churchill volia unida. Com recorda el monòlit, amb els seus mots de 1947, a Zuric: “Steh auf Europa” (Aixeca't Europa!). Ai las!

Pel que fa a Picasso, director, de París estant, del Museo del Prado durant la Guerra Civil espanyola, la seva te-
la Les femmes d'Alger, (Version 'O'), que ha cotitzat tan alt, sembla que va ser un seu tribut al seu admirat Matisse (es diu que Picasso no va abandonar un París en guerra perquè li calia parlar amb el mestre!). També sembla ser que Picasso reprèn un tema de Delacroix, *Femmes d'Alger dans leur appartement* (1832), que ell, Picasso, va contemplar repetidament al Louvre abans de pintar la seva obra! El curiós del cas és que simultàniament, gairebé, una família jueva de França, els Rosenberg, seran els primers a rebre el retorn d'una obra de Matisse, de 1920, *Dona asseguda en una butaca*, que els nazis van confiscar i que formava part del *botí* de Gurlitt, aquell hereu d'un marxant dels nazis que vivia miserablement a Munic. La cirereta del pastís és que un dels quatre hereus Rosenberg que rebran l'obra de Matisse, valorada en 20 milions de dòlars, és la recent divorciada muller de l'antic director del Fons Monetari Internacional, Strauss-Kahn. Un director doblat de depredador sexual, per cert.

Tot plegat, deuen ser coses d'una primavera difícil.

Poeta i escriptora